

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2022. Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ – ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Θαδδαίου αποστόλου, Βάσσης μάρ-
τυρος και των τέκνων αυτής.

έτος 15^ο Τεύχος 664

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ.17,14-23)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

«Τότε προσελθόντες οι μαθηταί του Ιησού κατ'ίδίαν είπον, διατί η-
μείς ουκ ηδυνήθημεν εκβαλείν
αυτό;» (Ματθ.17,19).

Το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ση-
μερινής Κυριακής αναφέρεται στη
θεραπεία του σεληνιαζομένου νέου,
που έγινε από το Χριστό. Η περικοπή
αυτή μπορεί να χωριστεί σε δύο

μέρη. Στο **πρώτο** μέρος περιγράφεται το θαύμα της θεραπείας του σελη-
νιαζομένου νέου, ενώ στο **δεύτερο** γίνεται διάλογος του Κυρίου και των
μαθητών Του, περί της πίστεως, της προσευχής και της νηστείας.

Συχνά εμείς οι άνθρωποι προσευχόμαστε στο Θεό, Τον παρακαλούμε
για κάτι, το οποίο τελικά δεν πραγματοποιείται. Το αίτημά μας δεν εκπλη-
ρώνεται. Εδώ πρέπει να διευκρινίσω ότι δεν δικαιούμαστε, δεν είναι επι-
τρεπτό να παρακαλούμε στην προσευχή μας το Θεό για πράγματα που είναι
αντίθετα προς τ ευαγγέλιό Του, πράγματα που ικανοποιούν την αρρωστη-
μένη φαντασία μας και τον εγωισμό μας. Ζητούμε επομένως πράγματα λο-
γικά και θεμιτά, ικετεύουμε και παρακαλούμε για κάτι που δεν αντιτίθεται
στο θέλημα του Θεού. Αλλά και πάλι απάντηση στο αίτημά μας δεν

παίρνουμε. Τότε αναρωτιόμαστε γιατί; Γιατί δε μας ακούει ο Θεός; Απάντηση στα ερωτήματα αυτά έρχεται να δώσει η σημερινή ευαγγελική περικοπή.

Το περιστατικό της θεραπείας του σεληνιαζομένου νέου, όπως προανέφερα, δημιουργεί δύο μέρη. Το πρώτο μέρος, λοιπόν, μας περιγράφει πώς πλησίασε ένας βασανισμένος άνθρωπος τον Ιησού και γονατιστός Τον παρακαλούσε να λυπηθεί και να σώσει το παιδί του, από τα δαιμόνια που το βασάνιζαν. Από την απελπισία του πρώτα απευθύνθηκε στους μαθητές του Χριστού, αλλά εκείνοι δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν το νέο παιδί του και τότε κατέφυγε γονυπετής στο Χριστό. Όταν ο Κύριος είδε πατέρα και γιο είπε κάτι το φοβερό: **«..ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη! Έως πότε ανέξομαι υμών; Φέρετέ μοι αυτόν ώδε»**(Ματθ.17,17) και με έναν Του λόγο έδιωξε το δαιμόνιο και από εκείνη την ώρα ο νέος θεραπεύτηκε.

Οι μαθητές του Κυρίου απευθύνθηκαν σε Αυτόν και τον ρώτησαν, γιατί εκείνοι δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν το παιδί. Η απάντηση του χριστού ήταν για άλλη μια φορά αυστηρή: **«Ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς, δια την απιστίαν υμών, αμήν γαρ λέγω υμίν, εάν έχητε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τω όρει τούτω μετάβηθι εντεύθεν εκεί και μεταβήσεται και ουδέν αδυνατίσει υμίν»**(Ματθ.17,20) Στον αγώνα μας, επομένως, τον πνευματικό, που συχνά φαντάζει άνισος και ανυπέρβλητος, έχουμε ανάγκη από πίστη σταθερή και όχι αδύναμη. Η παρομοίωση που χρησιμοποίησε ο Χριστός αυτό θέλει να δηλώσει, ότι έχει σημασία να νιώθουμε ότι πιστεύουμε πολύ, αλλά αρκεί και το λίγο, σαν τον κόκκο του σιναπιού, αρκεί αυτή η πίστη να είναι σταθερή, δυνατή και ακράδαντη. Ωστόσο, όπως υπογραμμίζει σήμερα ο ίδιος ο Χριστός, για να εξορίσουμε **«τούτο το γένος»** από τη ζωή μας, για να διώξουμε τους πειρασμούς, που καθημερινά μας ταλανίζουν, έχουμε ανάγκη από την προσευχή και τη νηστεία. Η πίστη μόνη προς το Θεό δεν αρκεί, αλλά χρειάζεται πνευματικός αγώνας, χρειάζεται άσκηση στη ζωή μας για να αντισταθούμε στις σειρήνες του σκότους στο βίο μας. Έτσι ερχόμαστε στο δεύτερο μέρος της ευαγγελικής περικοπής, που μας μιλά για την προσευχή και τη νηστεία.

Η προσευχή αποτελεί φυσική συνέπεια της πίστεως. Ο άνθρωπος που πιστεύει στο Θεό, επιθυμεί διακαώς και συνεχώς να βρίσκεται σε κοινωνία μαζί Του. Και ο κατεξοχήν τρόπος της προσωπικής κοινωνίας με το Θεό δεν είναι άλλος από την προσευχή, προσευχή όχι ιδιοτελής μα αιτήματα ενάντια στο Ευαγγέλιο Του, όπως προαναφέραμε, αλλά προσευχή με συντριβή ψυχής. Ο Θεός σιωπά στη δική μας προσευχή και τα αιτήματά μας

είναι τα ίδια με των αποστόλων, που δε μπόρεσαν να θεραπεύσουν το δαιμονισμένο νέο. Ο Χριστός θέλει να προσευχόμαστε με βαθιά και ζωντανή πίστη. Ο ίδιος ο Κύριος μας έχει διδάξει: **«αιτείτε και δοθήσεται υμίν, ζητείτε και ευρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσεται»**(Ματθ.7,7) και όπως επισημαίνει αλλού ο Ματθαίος: **«όσα αν αιτήσητε εν τη προσευχή πιστεύοντες λήψεσθε»**(Ματθ.21,22).

Να προσευχόμαστε, αδελφοί μου, αδιαλείπτως στο ναό, με τους άλλους αδελφούς μας, στο σπίτι μας, στην εργασία μας, στην πόλη, στην εξοχή, την ημέρα και τη νύχτα. Τίποτε δεν υπάρχει πιο γλυκό από τη θερμή προσευχή.

Ο Κύριος, όμως, δίπλα από την προσευχή τοποθετεί και τη νηστεία. Με την προσευχή προσπαθούμε να συναντήσουμε το Θεό και να συνομιλήσουμε μαζί Του, αλλά κάτι τέτοιο προϋποθέτει να είμαστε ελεύθεροι από τα πάθη μας. Την αποδέσμευσή μας από καθετί που ανακόπτει την επιθυμία για μια γνήσια προσευχή. Στην προσπάθεια αυτή βοηθά η νηστεία. Η προσευχή και η νηστεία αποτελούν μίμηση του Χριστού, ο οποίος αμέσως μετά τη βάπτισή Του επί σαράντα ημέρες αποσύρθηκε στην έρημο και στο Σαραντάριο όρος, νηστεύοντας και προσευχόμενος στο Θεό- Πατέρα. Αν ο ίδιος ο Θεάνθρωπος νήστεψε, κατανοούμε πόσο απαραίτητη είναι η νηστεία για μας. Η νηστεία δε βοηθά μόνο τον άνθρωπο στον αγώνα του για τη χαλιναγωγήση των παθών, αλλά κάνει τη προσευχή ακόμη πιο δυνατή.

Η νηστεία δεν αποτελεί αποστροφή προς τις τροφές, όπως πολλοί ολιγόπιστοι πιστεύουν, ούτε διαδικασία εξαγνισμού, μιας και η τροφή δεν θεωρείται ακάθαρτη. Η νηστεία με απλά λόγια αποτελεί άσκηση, δηλαδή μέσα από τη εκούσια αποχή από συγκεκριμένες τροφές εξασκούμε το νου και την ψυχή μας να αντιστέκεται στους διαφόρους λογισμούς και στις επιθυμίες. Κατ' αυτόν τον τρόπο και σε συνδυασμό πάντα με την προσευχή, σταδιακά καθαρίζεται η ψυχή από τους πονηρούς διαλογισμούς και τελικά προσεγγίζει ακόμη πιο πολύ το Θεό. Αυτά όλα φαίνονται ολοκάθαρα στη ζωή των αγίων, την προσπάθειά τους για προσευχή συνόδευε και η άσκηση του σώματος. Η προσευχή τους ενίσχυε τον αγώνα τους και ο αγώνας τους ενδυνάμωνε την προσευχή τους και τα δυο μαζί αλληλοσυμπληρώνονται.

Η νηστεία κατά τη διδασκαλία των θεοφόρων πατέρων μας αποτελεί ένα πνευματικό αγώνισμα. Φυγαδεύει τους δαίμονες, ελευθερώνει τον άνθρωπο από την κυριαρχία των παθών, νεκρώνει τις σαρκικές επιθυμίες, δυναμώνει την προσευχή και εξαγνίζοντας το νου τον ανεβάζει μέχρι το

θρόνο του Θεού. «**τούτο το γένος ουκ πορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία**»(Ματθ.17,21) μας παραγγέλλει ο Κύριος. Δυστυχώς, όμως, η προσευχή και η νηστεία έχουν τεθεί εκτός της ζωής, ακόμη και αρκετών από μας, που θεωρούμε τον εαυτό μας γνήσια τέκνα της βασιλείας του Θεού. Η προσευχή όμως και η νηστεία δεν αποτελούν ούτε έθιμο, ούτε υποχρέωση, αλλά οφείλουν να είναι εκούσιες κινήσεις της καρδιάς μας προς το Θεό. Η ακράδαντη πίστη στο Θεό, η προσευχή και η άσκηση μέσα από τη νηστεία αποτελούν και σήμερα, που όλα γύρω μας κλονίζονται και καταρρέουν, την εγγύηση της πνευματικής μας ανόρθωσης.

Πριν μια εβδομάδα έληξε η περίοδος νηστείας του Δεκαπενταύγουστου. Πόσοι από μας τηρήσαμε αυτή τη νηστήσιμη περίοδο του καλοκαιριού; Πολλοί χριστιανοί παραμελούν την πνευματική ζωή το καλοκαίρι. Η ανεμελιά των διακοπών απομακρύνει τους χριστιανούς από τον αγώνα του πνεύματος και της ψυχής, που είναι η νηστεία. Η ζωή, όμως, των χριστιανών δεν είναι εποχική, είναι μόνιμος αγώνας και επαγρύπνηση. Όπου κι αν βρισκόμαστε, ας σκεφτούμε και την πνευματική μας ζωή και ας μην την πνίξουμε στα νερά της θάλασσας που παραθερίζουμε.

Η ακράδαντη πίστη στο Θεό, η προσευχή και η άσκηση από τη νηστεία, αποτελούν, αδελφοί μου, και σήμερα το τρίπτυχο της εγγύησης της πνευματικής μας ανόρθωσης. Η ζωή μας είναι ένας γλυκός καρπός, όταν την αφήνουμε να αναπτύσσεται σταθερά μέσα στο Ευαγγέλιο και τη Χάρη του Κυρίου, μέσα σε αυτή να ζούμε κι εμείς, να κινούμαστε, να προσευχόμαστε και θα είμαστε για πάντα ευλογημένα παιδιά του Θεού.

Διάβαζα κάπου ότι κάποτε στο όρος Σινά ασκήτευε ένας γέροντας. Μια μέρα στην έρημο συνάντησε ένα νέο μοναχό, ο οποίος του είπε: Πάτερ μου ταλαιπωρούμαστε πολύ από την ανομβρία. Ο γέροντας ασκητής τον ρώτησε: Γιατί δεν προσεύχεστε και δεν παρακαλάτε το Θεό να βρέξει; Προσευχόμαστε πάτερ, του λέγει, ο μοναχός, αλλά δε βρέχει. Ασφαλώς του λέγει ο ασκητής, δεν προσεύχεστε από τα βάθη της ψυχής σας, θέλεις να προσευχηθούμε μαζί; Μετά χαράς του απάντησε ο νεαρός μοναχός. Τότε ο ασκητής σήκωσε τα χέρια ψηλά προς τον ουρανό, προσευχήθηκε και αμέσως άρχισε να βρέχει!

Χρειαζόμαστε μια ζωντανή και αταλάντευτη πίστη, που όταν συμπορεύεται με τη θερμή προσευχή και το αγώνισμα της νηστείας, ο Θεός ακούει αυτά για τα οποία Τον παρακαλούμε. **ΑΜΗΝ.**